

## POSTANOWIENIE

Dnia 17 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **D. K.**

skazanego za przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),

w dniu 17 października 2023 r., kasacji obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu

z dnia 6 kwietnia 2023 r., sygn. akt II Ka 20/23,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Wieluniu

z dnia 27 października 2022 r., sygn. akt II K 160/22,

**postanowił:**

**1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**

**2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne.**

## UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Wieluniu, wyrokiem z 27 października 2022 r., uznał D. K. za winnego popełnienia dwóch przestępstw: z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i z art. 278 § 1 k.k. i wymierzył mu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, grzywnę, zakaz z art. 41a § 1 k.k. oraz obowiązek z art. 46 § 1 k.k. Sąd Okręgowy w Sieradzu, po rozpoznaniu apelacji obrońcy i skazanego, wyrokiem z 6 kwietnia 2023 r., zmienił zaskarżony wyrok obniżając kwotę zasądzoną tytułem obowiązku naprawienia szkody.

W kasacji od wyroku Sądu odwoławczego obrońca podniósł zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenia prawa procesowego, żądając uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, ewentualnie uniewinnienia skazanego.

W odpowiedzi na kasację oskarżyciel publiczny wniosł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna (art. 535 § 3 k.p.k.).

Wbrew stanowisku przedstawionemu przez obrońcę, uzasadnienie zaskarżonego kasacją orzeczenia spełniało wymogi z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. W pisemnej argumentacji rozstrzygnięcia utrzymującego w mocy wyrok pierwszoinstancyjny Sąd odwoławczy odniósł się do wszystkich zarzutów apelacji w bezdyskusyjnie prawidłowy sposób. Drobiazgowa analiza procedowania Sądu Okręgowego prowadziła do wniosku, że trafnie przyjął on, iż Sąd pierwszej instancji w sposób wyczerpujący i dokładny przeprowadził postępowanie dowodowe i dokonał prawidłowej oceny materiału dowodowego z uwzględnieniem zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Wobec właściwych i przekonujących wniosków płynących z uzasadnienia Sądu odwoławczego wskazane w kasacji naruszenie reguł przeprowadzenia kontroli instancyjnej w istocie było krytyką przyjętych przez orzekające w sprawie Sądy ustaleń faktycznych. Trudno też nie dostrzec, że kasacja stanowiła powtórzenie skargi apelacyjnej oraz że zabrakło w niej argumentów wskazujących na to, iż Sąd Okręgowy w Sieradzu uchybił rażąco obowiązkom spoczywającym na sądzie odwoławczym. Wobec tego, że powielanie na obecnym etapie postępowania prawidłowych argumentów Sądu odwoławczego i zaaprobowanego przez niego wyroku Sądu I instancji nie jest rolą Sądu Najwyższego, wypadało odesłać autora omawianego nadzwyczajnego środka zaskarżenia do uzasadnienia Sądu *ad quem*, natomiast w ramach kontroli kasacyjnej jedynie wzmocnić argumentację w nich zawartą. Przede wszystkim wskazane przez Sądy obu instancji dowody ze źródeł osobowych były wystarczające do dokonania w tym zakresie prawidłowych ustaleń faktycznych odnośnie zarzucanych skazanemu czynów zabronionych. Nie ma żadnych wątpliwości, że D. K. dopuścił się ciągu przestępstw z art. 190 § 1 k.k.

wobec M. K. i W. B. I choć nie da się zaprzeczyć, że pokrzywdzona i skazany czują do siebie głęboką niechęć, a konflikt, który narósł przez lata pomiędzy tymi stronami spowodował, że ich relacja nacechowana jest wzajemną nieprzychylnością, przez co w konsekwencji nawzajem przedstawiają siebie w złym świetle, to jednak wrogie stosunki pomiędzy M. K. a D. K. nie mogły przysłonić obiektywnej oceny sytuacji, spowodowanych przestępczym zachowaniem skazanego. Szczegółowy przebieg zdarzeń opisany przez pokrzywdzoną w toku procesu potwierdzili funkcjonariusze, którzy zeznali, że wielokrotnie byli wzywani do jej mieszkania z powodu grózb kierowanych do niej przez D. K. Pokrzywdzona podała też dokładne daty wydarzeń, co znalazło pokrycie w wykazach interwencji policji. Fakt, że D. K. groził M. K. potwierdzili A. W. i W. B. Ważnymi i niepodważalnymi dowodami rzeczowymi potwierdzającymi sprawstwo skazanego było nagranie na płycie cd oraz wydruki sms'ów wysyłanych przez D. K. do pokrzywdzonej. Próba zakwestionowania oceny zeznania W. B. przez skarżącego nie powiodła się, ponieważ pokrzywdzony jest osobą obcą dla M. K. i nie miał żadnego interesu aby wesprzeć pokrzywdzoną fałszywie pomawiając skazanego, tym bardziej, że jak oświadczył podczas rozprawy, obawia się D. K.

Z powyższych powodów Sąd Najwyższy postanowił jak w dyspozytywnej części orzeczenia, a kosztami za postępowanie kasacyjne obciążył skazanego po myśli art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

KR

[ms]